

TIASA

Türk & İslam Dünyası Sosyal Araştırmalar Dergisi
The Journal of Turk & Islam World Social Studies

Yıl: 6, Sayı: 21, Haziran 2019, s. 168-182

Deniz BALÇIK

Samsun Gençlik ve Spor İl Müdürlüğü, denisblck91@gmail.com

Hande ÜNSAL

19 Mayıs Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, hande.unsal@omu.edu.tr

YEREL YÖNETİM DÜZEYİNDE GERÇEKLEŞTİRİLEN KADINLARA YÖNELİK POLİTİKALAR

Özet

Toplum arasında kadınlara ve erkeklere biçilen roller, etkinlikler, davranışlar ve yaklaşımlar toplumsal cinsiyet olarak ifade edilmekte ve bu bağlamda ne yazık ki ülkemizde de cinsler arası eşitsizlik devam etmekte, kadınlar her alanda kaynaklara ulaşma ve haklarını kullanma açısından erkeklere göre aşağı konumlarda yer almaktadır. Tarih boyunca kadına yönelik bu haksızlıkların engellenmesi için uluslararası ve ulusal birçok kurum, kuruluş ve örgüt tarafından çalışmalar yapılmakla birlikte, günümüzde bu konuda ciddi politikalar geliştirerek hizmet sunan en önemli kurumlar yerel yönetimler olarak öne çıkmaktadır.

Bu çalışmada yerel yönetimlerin kadınlar için geliştirdiği politikalar incelenmiştir. Bu kapsamda; ilk olarak yerel yönetim kavramı açıklanmış ve yerel yönetimlerin ülkemizdeki tarihsel süreci ele alınarak günümüzün yerel yönetim türleri ortaya konmuş, müteakiben kadının dünya ve Türkiye üzerindeki konumu açıklanmıştır. Son olarak ülkemizde mevcut yerel yönetimlerce kadına yönelik yapılan hizmetler ile bu alanda geliştirilen hukuki düzenlemeler ortaya konularak çalışma tamamlanmıştır.

Çalışmanın sonucunda; özellikle son dönemde kadın haklarının korunması yönünde atılan adımların ciddiyetle yürütüldüğü ve bu alanda kurumlar tarafından yürütülen politikalarda yerel yönetimlerin öne çıktığı görülmüştür.

Anahtar Sözcükler: Yerel Yönetim, Kadın, Belediye, Toplumsal Cinsiyet.

LOCAL GOVERNMENTS WOMEN POLICIES

Abstract

Theroles, activities, behaviorsan dapproachesa dopted by women and man among thesociety are eexpressed in terms of gendarandun fortunately in ourcountry genere quality countinue sand women arein feriorto man in terms of reaching andusing theirrights. Tuhrough out history, in order topreventt hesein justic esagaints women, mostin ternationaland nationalin stituti onsand organization shave been working on thisissue.

Nowadays, the mostim portantin stutions that provide services by developing serius policies in this regard standout as local governments.

This study yexamin esthe policies developed by local governments for women. İn thisscope; first theconcept of local government is explained. Then the historical process of the local governments in our country is taken in tocon sideration. Additionally types of local goverments in our country are described. One the following position of womwn in the World and Turkey. Lastly the local governments in our country have completed the work by setting up legal arrangements developed forthis are a with the services mad efor women.

At the end of thestudy; especially in recent years. The step stakent to wards the protection of women sright shave been carriedout serious yand the local government shave come othe fore in politics carriedout.

KeyWords: Local Government, Women, Municipality, Gender.

GİRİŞ

1. YEREL YÖNETİMLER

1.1. Yerel Yönetim Kavramı

Günümüzde her ülkenin yönetim görevi ve sorumlulukları merkezi yönetim ile yerel yönetim olarak iki ayrı otorite arasında paylaşılmaktadır. Ülkenin bütün kamu hizmetlerinin tek elde, devlet tüzel kişiliği üzerinde toplanması halinde “merkezden yönetim”, kamu hizmetlerinin belirli kısımlarının merkezi yönetim haricinde diğer kamu kuruluşları kanalıyla yürütülmesi durumunda ise “yerinden yönetim” ilkesi ortaya çıkmaktadır (Doğan, 1998: 4).

1.2. Yerel Yönetimlerin Tarihsel Gelişimi

Türkiye’de mevcut yerel yönetimlerin Cumhuriyet öncesi ve Cumhuriyet dönemi durumu dikkate alınarak yerel yönetimlerin tarihsel gelişimi ele alınacaktır.

1.2.1. Cumhuriyet Dönemi Öncesi Yerel Yönetimler

Osmanlı Devletinin siyasal ve yönetsel sisteminde kentlere ilişkin sorunların çözümünde, tabanı halka dayanan demokratik bir teşkilatlanma süreci yaşanmamıştır. Tazminat öncesi dönemde, yerel hizmetler tamamen vakıflar tarafından yürütülmüştür. Belediye hizmetleri, kadınlar tarafından yönetsel ve yargısal görevleri çerçevesinde yürütülmüştür.

TİDSAD

Kentlerin imar işleri haricinde, kentin bütün sorunları kadınların görev ve sorumlulukları arasında yer almıştır.

1.2.2. Cumhuriyet Döneminde Yerel Yönetimler

Cumhuriyet döneminde 1921 Anayasası ile Osmanlı Devlet’inde var olan merkeziyetçi yerel yönetim anlayışı yerine, halkın da yönetime katılarak adem-i merkeziyetçiliği savunan ve güçler birliği ilkesi çerçevesinde meclis hükümeti sisteminin benimsendiği yerinden yönetim otoritesi getirilmeye çalışılmıştır (Gözübüyük, 1967: 29).

Ayrıca 1921 Anayasası’nda yer alan 11. Maddede; vilayetlerin özerkliği olan ve yerel düzeyde tüzel kişiliğe sahip kuruluşlar olduğu belirtilmekte ve ekonomi, eğitim, sağlık, bayındırlık ve tarım işlerinin düzenlenme yetkisinin vilayet meclisleri yetkisinde olduğu görülmektedir (Yayla, 1982: 123).

1.3. Yerel Yönetim Türleri

Ülkemizde yerel düzeyde hizmet veren ve demokratik bir ortamda yaşamının vazgeçilmez unsuru olan yerel yönetimler; “il özel idaresi”, “belediye idaresi” ve “köy idaresi” olarak üç türdür. Yerel idarelerin yönetiminde uzun süre boyunca eski yasal mevzuat kullanılmış, bu idarelerin yerel halkın ihtiyaçlarını karşılayamamasına rağmen, bu konularda kapsamlı ve detaylı bir yasal düzenleme gerçekleştirilememiştir (Gözübüyük, 2010: 258).

1.3.1. Belediyeler

Belediyeler, Tanzimatçılar tarafından Osmanlı’da mevcut dağınık şehir yapılanmasının değişmesi maksadıyla konut, ulaşım, su ve sağlık sorunlarının çözüme ulaştırılması gibi yapısal değişiklikler ve gereksinimlere dayandırılmak suretiyle kurulmuştur (Ortaylı, 1985: 117).

Ayrıca, belediyeler, il özel idarelerinde olduğu gibi tüzel kişiliği Anayasa’da tanımlanan mahalli idare teşkilatları olarak görev yapmaktadırlar (Atasoy, 1992: 107)

1.3.2. İl Özel İdareleri

İl özel idareleri; belediye, köy ya da ikisi arasında yerel ortak hizmet veren ve merkezi idareler ile diğer yerel idareler arasında, ara düzeyde görev yapan yerel bir yönetim olarak tanımlanabilir (Eryılmaz, 2007: 139).

1.3.3. Köy Yönetimleri

Ülkemizde, önemli yerleşim merkezlerine uzak mesafede olan ve az nüfuslu, ekonomisi büyük oranda tarıma dayanan, kendi insanları arasında farklı toplumsal ilişkilere sahip yerleşim birimlerine köy adı verilmektedir. Köy kavramının öncelikle bir yönetim biriminin ortaya konması ile ilgili olması, bu konuda bazı yasal tanımlamalara ihtiyaç doğurmaktadır. Bu kapsamda; Köy Kanunu’nda köyün tanımı, ‘nüfus’ ile ‘orta malları ve diğer taşınmazları’ açısından yapılmaktadır. Bu kanuna göre, nüfusu 2.000’den az olan yerleşim birimleri köy olarak görülmektedir. Ayrıca, okul, cami, baltalık ve yaylak arazi gibi ortak mallara sahip toplu ya da dağınık hanelerde oturan halk; tarla, bağ ve bahçeleriyle beraber bir köyü teşkil etmektedir (Eryılmaz, 2007: 173).

Köy yönetimlerinin zorunlu görevleri arasında; köyün, temizlik, sağlık, su, yol ile okul işlerine yönelik sunulan hizmetler bulunmakta, diğer taraftan köyün, pazar yeri kurulması,

TİDSAD

hamam açılması, çarşı ve çamaşırılık alanları belirlenmesi vb. hizmetleri ise köylünün isteğine bağlı olarak gelişen vazifeler arasında yer almaktadır (Gözübüyük ve Tan, 2010: 258).

2. TOPLUMSAL CİNSİYET BAĞLAMINDA KADIN

Toplumsal cinsiyet; kadın ve erkek için sosyal açıdan belirlenen sorumluluklar ile rolleri ifade etmektedir. Toplumsal cinsiyet kadın ve erkeğin biyolojik farklılıklarından kaynaklı olmamakla birlikte, toplumun kadın ile erkeği nasıl gördüğünü, ne şekilde algıladığını, nasıl düşündüğünü ve ne tarz bir davranış beklediğini ifade eden bir kavramdır. Toplumsal cinsiyete yönelik ayrımlar, kadınların ve erkeklerin hayatını şekillendirmekte ve sonuç olarak bu ayrım sadece farklılıklardan daha fazla önem taşır. Dolayısıyla; kadın olarak dünyaya gelmek erkek kategorisinde bulunmaya göre kadınların kaynaklardan daha az istifade etmesini haklı gösterir (Akın ve Demirel, 2003: 73).

Kadın erkek eşitsizliği ile toplumsal sorumlulukların kadın erkek arasında hiyerarşik ve sistematik ayrışma, kadının hane içerisinde mevcut yükünü ve emek piyasasında bulunduğu aşağı konumunu bir sistem olarak sermayenin dinamikleriyle ilişkilendirmeden ele almaktadır (Öztürk, 2012: 100).

Bu bağlamda müteakip bölümlerde günümüzde kadının Dünya ve Türkiye üzerindeki konumu da dikkate alınarak, kadınlara sunulması gereken hizmet ve uygulamaları belirlemede oluşturulması gereken yerel yönetim politikaları değerlendirilecektir.

2.1. Dünya’da Kadının Yeri

Bir haklar manzumesi olarak insan haklarından, erkekler gibi kadınların da tam ve eşit bir şekilde istifade edebilmesi düşünülmektedir. Ancak, dünya üzerinde mevcut gelenekler, siyasal ve sosyal etkenler, önyargılar ile ekonomik etkenler, kadınların genel anlamda bir insan hakları faydalanıcısı olmasından çıkarılmasına sebep olmakta ve kadınlara ikincil bir rol konumu vermektedir (Ersanlı ve Mazlum, 2009: 149).

Son dönemde, dünyanın çoğu ülkesinde siyasal yaşamda kadınların yeterince temsil edilebilmeleri maksadıyla çeşitli destek politikaları hayata geçirilmekte; ‘pozitif ayrımcılık’ ve ‘cinsler arası eşitlik’ kavramları uluslararası sözleşmeler vasıtasıyla ulusal hukuk mevzuatına aktarılmaktadır. Bu çerçevede; 19 Ocak 1986’da yürürlüğe giren “Birleşmiş Milletler Kadınlara Karşı Her Türlü Ayrımcılığın Ortadan Kaldırılması Sözleşmesi (CEDAW)” ve “BM Dördüncü Dünya Kadın Konferansı ile 189 ülke tarafından kabul edilen “Pekin Bildirgesi ve Eylem Platformu” gibi önemli uluslararası sözleşmeler, kadının güçlenerek toplumdaki konumunun yükselmesi, toplumsal cinsiyet görüşünün temel politikalara yerleştirilmesi ve kadın-erkek eşitliği vurgusunun geliştirilmesi konularında ülkelerin yönetim birimlerini sorumlu kılmıştır (Anıl, 2001: 9).

2.2. Türkiye’de Kadının Yeri

BM Kalkınma Programı (BMKP)’na ait 2010 Yılı İnsani Kalkınma Raporu sonuçlarına bakıldığında içerisinde Toplumsal Cinsiyet Eşitsizliği Endeksi’ne de yer veren İnsani Gelişme Endeksi verilerinde 169 ülkenin arasında Türkiye 83. sırada yerini almaktadır. Ayrıca, ekonomi, güçlendirme ve üreme sağlığı faaliyet alanlarında kadın olmanın dezavantajlarını yansıtan

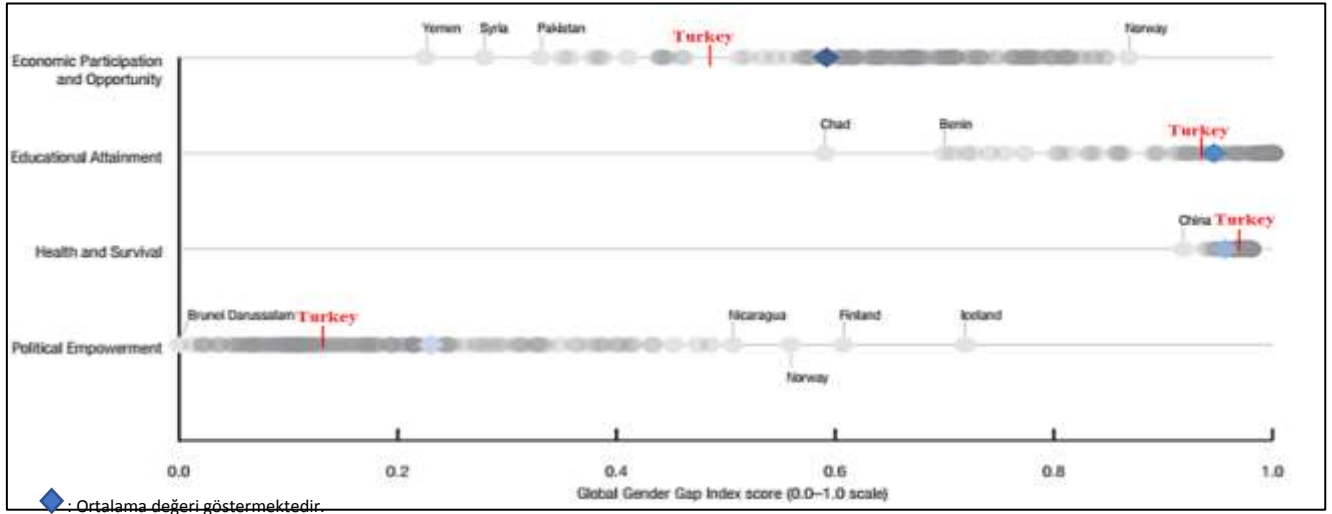
Toplumsal Cinsiyet Eşitsizliği Endeksi'nde de 138 ülkenin arasında, Türkiye 77. sırada yer bularak Gürcistan ve Ermenistan gibi ülkelerin altında kalmıştır (Ka-der, 2011: 5).

Aynı şekilde Dünya Ekonomik Forumu(WEF) tarafından 2015 yılında yayımlanan Toplumsal Cinsiyet Eşitsizliği Endeksi raporunda 145 ülke ekonomisi incelenerek bu ülkelerin bu alandaki ilerlemeleri takip altına alınmıştır. Bahse konu raporda eğitim, ekonomi, siyaset ve sağlık alanlarından göstergeler ile ülkelerin kadın yeteneklerini hangi ölçüde değerlendirdikleri ele alınmakta, eşitsizliklerin meydana getirdiği riskler ile toplumsal cinsiyet eşitliğinin yarattığı fırsatlar ortaya konulmaktadır. 2014 yılında yayımlanan raporda 125. sırada bulunan Türkiye, 2015 yılında 5 sıra daha gerileyerek 130. sıraya yerleşmiştir.

Dünya Ekonomik Forumu'nun 2015 yılı Toplumsal Cinsiyet Eşitsizliği Endeksi'nde son 20'de yer alan ülkeler Tablo 1'de gösterilmektedir. Ayrıca yapılan analize esas teşkil eden alt göstergeler olarak ekonomik katılım, eğitimsel kazanım, sağlık ve yaşam ile siyasal duyarlılık alanlarında Türkiye'nin durumunu gösterir grafik Tablo 2'de yer almaktadır.

The Global Gender Gap Report 2015						
Country	GLOBAL INDEX		ECONOMIC PARTICIPATION AND OPPORTUNITY		EDUCATIONAL ATTAINMENT	
	Rank	Score	Rank	Score	Rank	Score
Nigeria	125	0.638	61	0.691	137	0.802
Angola	126	0.637	116	0.590	141	0.726
Tunisia	127	0.634	133	0.444	107	0.953
Algeria	128	0.632	137	0.410	110	0.946
Benin*	129	0.625	33	0.764	144	0.700
Turkey	130	0.624	131	0.459	105	0.957
Guinea	131	0.618	76	0.666	143	0.707
Mauritania	132	0.613	132	0.447	132	0.839
Côte d'Ivoire	133	0.606	112	0.603	138	0.773
Saudi Arabia	134	0.605	138	0.387	82	0.988
Oman	135	0.604	134	0.441	92	0.984
Egypt	136	0.599	135	0.441	115	0.935
Mali	137	0.599	109	0.605	139	0.755
Lebanon	138	0.598	136	0.439	104	0.963
Morocco	139	0.593	140	0.378	123	0.914
Jordan	140	0.593	142	0.350	93	0.983
Iran, Islamic Rep.	141	0.580	141	0.357	106	0.954
Chad	142	0.580	77	0.665	145	0.591
Syria	143	0.568	144	0.279	103	0.965
Pakistan	144	0.559	143	0.330	135	0.813
Yemen	145	0.484	145	0.225	142	0.720

Tablo 1: Toplumsal Cinsiyet Eşitsizliği Endeksi Ülkeler Raporu (WEF, 2015)

Tablo 2: Toplumsal Cinsiyet Eşitsizliği Alt Endeksi(WEF, 2015)

Kadının toplumda hak ettiği yeri kazanmasında önemli bir faktör olan eğitim konusunda, kadın ve kız çocukların Türkiye’de eğitimin her düzeyine erkeklerden daha az katıldıkları görülmekle birlikte 1995 yılındaki Pekin Konferansı, bu alanda Türkiye’de önemli bir dönüşüm başlatarak son 10 yılda okullaşma oranlarında kadın-erkek arasındaki farkın azalmasına imkân tanımıştır. Toplumsal Cinsiyet Eşitliği kapsamında 1996 yılında yayımlanan Ulusal Eylem Planı’na ait yapılan bir karşılaştırmada, kadınlar ve kız çocuklarının okullaşmasında kayda değer bir ilerleme görülmektedir. Bu açık ilerlemenin arkasında, son yıllarda MEB tarafından yapılan özel politika faaliyetleri yer almaktadır. Örneğin bu özel politikalardan biri olan, sekizinci sınıfa kadar ilköğretimin zorunlu hale getirilmesi önemli bir yasal düzenleme olarak gösterilmektedir. Başarılı olduğu değerlendirilen diğer politikalara arasında, ilköğretimde yatılı bölge okullarının kurulması, yakın mesafelerde okul bulunmayan ve kırsal bölgelerde yaşayan çocuklara yönelik olarak taşınmalı ilköğretim sistemine geçilmesi, fakir ailelere ait çocukların eğitiminde burs imkânlarının sunulması ile şartlı nakit transferi sistemi sayılabilmektedir. İlk olarak ilköğretim okullaşma seviyesinin çok düşük olduğu illerde pilot bölge uygulamasıyla başlatılan ve müteakiben ülke geneline yayılan “Haydi Kızlar Okula” kampanyası ile de kız çocukların okullaşma oranında artma meydana gelmiştir. Ayrıca bunlara ilave olarak eğitim alanında her düzeyde toplumsal cinsiyet konusundaki ayrımın ortadan kaldırılması maksadıyla yeni politikalar üzerinde çalışılmaktadır (ASPB, 2008: 31).

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) verilerine göre 1997-2006 yılları arasında Türkiye'deki yetişkin okuryazarlık oranları Tablo 3'de gösterilmektedir.

Yıl	1997	2000	2003	2006
Kadın	76,9	78,3	81,1	80,4
Erkek	93,9	94,5	95,7	96,0
Toplam	85,3	86,4	88,3	88,1

Tablo 3: Yetişkin Okuryazarlık Oranları (1997-2006) (TÜİK, 2018)

Ülkemizde kadın haklarının yasal düzenlemelerle sağlanmış olmasına rağmen uygulamalara yansıtılmasında sorunlar yaşanmakta ve kadınların çoğu alanda ayrımcılığa maruz kaldığı bilinmektedir.

3. YEREL YÖNETİM DÜZEYİNDE GELİŞTİRİLEN KADINLARA YÖNELİK POLİTİKALAR

Türkiye'deki yerel yönetimlerin kadınlara sağladığı hizmetleri içeren politikaları ve hukuksal düzenlemeleri bu bölümde ele alınacaktır.

3.1. Yerel Yönetimlerin Kadınlara Yönelik Hizmetleri

Kadın sorunlarındaki çeşitlilik, şehir yaşamının da devreye girmesi ile bu problemlere acil çözüm arayışının gerekliliğini de gündeme getirmiştir. Yaşam şartlarının giderek zorlaşması, kentteki kadınların ekonomiye katkıda bulunma isteğini arttırsa da iş olanaklarındaki sınırlılık, kadınlara dair özel meslek eğitim programlarının yaygın olmaması ya da belli alanlarla kısıtlanması, çocuk sahibi olan kadınlar için ucuz ve yeterli çocuk bakım hizmetinin olmayışı, kredi gibi bir desteğe ulaşmanın zorluğu, evde üreten kadınlara pazarlama imkânlarının sunulmayışı, ev içindeki cinsiyet dayanaklı iş bölümünün değişmemesi ve bu sebeple de çözümlenmesi gereken kadın problemlerinden sadece bir bölümüdür (Alkan, 2005: 64).

Bu sorunların çözümünde Türkiye'deki yerel yönetimlerin sağladığı hizmetlerin (kadın meclisleri, sosyal dayanışma ve yardımlaşma dernekleri, sığınma evleri, eğlence ve dinlenme olanakları, sağlık destek programları, danışma merkezleri, evde kadının toplamdaki çalışma süresindeki artışın engellenememesi gibi türlü sebepler yerel yönetimler tarafından bakım hizmeti, yoksullukla mücadele destek çalışmaları, meslek edindirme kursları vb.) gün geçtikçe çeşitlenerek artması Türk kadınının hakları açısından olumlu bir gelişme olarak görülebilmektedir.

3.1.1. Kadın Meclisleri

Türkiye'de, 1997'den bu yana kadar, bilenlerce kimi zaman 'sessiz devrim' diye de adlandırılan bir 'evrim' sürmektedir. "Yerel Gündem 21" şeklinde isimlendirilen ve Avrupa'da olan diğer örnekleri ile birlikte de, ülkemizde BMKP ile ortak bir biçimde uygulanmaya

koyulan bu evrimin özünde; kentlerdeki yerleşik yerel yönetimler ile sivil toplumu, kentin gündemini belirleyebilmek amacı etrafında birleştirip, gerek katılımcı demokrasiyi gerek de, çevreni ve de yaşamın kalitesini arttırmaktır (www.mfa.gov.tr).

Kadın meclislerinin başlangıcı, temeli, bahsi geçen “Yerel Gündem 21” adındaki küresel eylem planlamasına dayanır. Kadın meclisleri, onların belli bir perspektife sahip birer yurttaş olduğu gerçeğinden yola çıkarak, kadınların problemlerini, farklı deneyim ve de ihtiyaçlarına yerel yönetim sürecinde gündeme getirip, çözüm önerileri sunmayı; bu sayede de kentteki bütün kadınların yönetim sürecinde ve siyasette aktif katılımını sağlamayı amaçlamaktadır.

Kadın meclislerindeki hedef kitle kentteki bütün kadınlardır. Ancak üyelik açısından değerlendirildiğinde, doğal üyelikten, kurumsal üyelikten ve de bireysel üyelikten söz edilememektedir. Söz konusu ilin kadın milletvekiliyle, vali, kaymakam, il genel meclisi, belediye başkanı, belediye meclisi üyeleri ve de muhtarlar doğal üye şeklinde görülmektedir (Şahin, 2011: 39).

3.1.2. Sosyal Dayanışma ve Yardımlaşma Dernekleri

Sosyal yardım maksadıyla atılmış olan en önemli adım 14 Haziran 1986 tarihinde yürürlüğe alınan 3294 sayılı Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Teşvik (SYDT) Kanunu’dur. Bu kanunla amaçlanan; “fakir, çaresiz ve de muhtaç durumdaki vatandaşlarla gerektiğinde ne şartla olursa olsun ülkemize kabul edilmiş ya da gelmiş bulunan kişilere yardım ederek, sosyal adaleti kuvvetlendirici tedbirler alıp gelir dağılımında adilane bir dağılım sağlayarak, sosyal yardımlaşma ve de dayanışmaya teşvik etmektir” biçiminde belirlenmiştir (Metin, 2011: 183).

Yerel yönetimlerden beklenen; kentte yaşayan kişiler arasında sosyal yardımlaşma, dayanışma duygularının geliştirilmesiyle amaca hizmet etmekte olan faaliyetlerin çoğaltılmasıdır. Böylelikle aynı kentsel mekândaki insanların birbirlerine sahip çıkma ile maruz kalınan ortak sorunlar karşısında dayanışma duygularının güçlendirilip, geliştirilmesi kent meclisleri vasıtasıyla arzu edilmektedir. Dolayısıyla farklı şehirli kesimlerin ortak fayda elde edebilmek amaçlı bir araya toplandığı uygun platformların çoğalmasına ihtiyaç bulunmaktadır. Kent konseyleri eğer ki tasarlandığı işlevleri görürler ise, farklı kesimleri kavuşturan bir zemin olduğundan, kentsel yaşam içinde yardımlaşma ve sosyal dayanışma duygularının gelişip, kuvvetlenmesine katkıda bulunabilecektir (Karabulut, 2009: 82).

3.1.3. Kadın Konukevleri

Ülkemizde aile içi kadına yönelik şiddet çözümlenmesi gereken önemli sorun alanlarından olmayı sürdürmektedir. Yerel yönetimlerin bu konuda aldığı ciddi önlemlerden birisi kadın konukevleri olmuştur.

Türkiye genelinde kimi belediyelerin ve sivil toplum kuruluşlarının bilgisinde kadın danışma ya da aile danışma merkezleri oluşturulmuş olup bu merkezlerde de kadınlara ücretsiz şekilde psikolojik, tıbbi, ekonomik veya hukuksal destek verilebilmektedir. Kadın konukevlerinde cinsel, fiziksel, duygusal, ekonomik, sözlü istismarlara uğrayan ya da şiddete maruz kalmış kadınların şiddetten korunmasına, psiko-sosyal ve ekonomik problemlerin çözülmesine, güçlendirilmesine, bu sırada varsa çocuklarıyla birlikte barınmasına vb. diğer ihtiyaçlarının karşılanmasına çabalanmaktadır. Kadın konukevlerindeki psiko-sosyal destek hizmetleri dışında hukuki destek hizmetlerinin alınması içinde Barolar ile iş ve meslek

TİDSAD

destekleri içinse hem Milli Eğitim Müdürlükleriyle bağlı Halk Eğitim Merkezleriyle hem de Çalışma ve İş Kurumu İl Müdürlükleriyle işbirliğine gidilmektedir. 5393 sayılı Belediye Kanunu çerçevesinde, nüfusu 100.000' in üzerindeki belediyelere konukevi ya da sığınma evi açma zorunluluğu getirilmiş olsa da, nüfusu 100.000'inin üzerinde 201 belediye olmasına karşın belediyelere ait yalnızca 32 konukevi, sığınma evi yer almaktadır. Bunlardan; Ankara (4), Antalya, Diyarbakır (2), Aydın, Bursa (3), Eskişehir, İzmir (6), Gaziantep, Mersin (3), Uşak, İstanbul (9) olmak üzere 11 ilde 32 kadın konukevi 741 kişilik kapasiteyle hizmet verebilmektedir. Bunun dışında STK'lar bünyesindeki 4 konukevi de Ankara, Antalya ile İstanbul (2) illerinde faaliyetlerde bulunmaktadır (ASPB, 2016: 24).

3.1.4. Eğlence ve Dinlenme Olanakları

Belediyeler insanların boş zamanlarını değerlendirmeleri ve kültürel kalitelerini yükseltebilmek amacıyla; müzik okulu kurulmasını, aylık konserler tertiplenmesini, sergiler açılmasını, çocuklara her yarıyıl tatilinde kütüphane gezilerinin düzenlenmesini, amatör gruplarla ilgili aktiviteleri yönlendirmeyi, müze ve galeriler açılmasını, park, bahçe ve koru vb. açık alanların düzenlenmesini sağlamaya çalışmaktadır. Ayrıca, belediye bünyesindeki salonlar; doğum günü, düğün vb. organizasyonlar için vatandaşın hizmetine sunulmaktadır (Aydın, 2009: 21).

3.1.5 Kadına Yönelik Şiddete Karşı Geliştirilen Uygulamalar

Kadına yönelik şiddet ile mücadele kapsamında birçok kurum tarafınca protokoller, programlar ve projeler vasıtası ile farkındalık oluşturma ve eğitim çalışması, koruyucu hizmet sunulması ve de şiddet mağdurlarının güçlendirilmesi, kurumlar arası işbirliğini ve koordinasyonun artırılması, şiddete maruz olan kadınların korunup ve de desteklenmesine dair kurumsal mekanizmaların güçlendirme gibi başlıklar altında türlü çalışmalar yapılmaktadır (ASPB, 2016: 23).

Ülkemiz içinde kadına yönelik çeşitli şiddetlerin ve ev içindeki şiddetin önlenmesi ve şiddet mağduru kişilerin etkin bir şekilde korunması için bütün taraflarla işbirliği içinde gereken önlemlerin alınması, uygulanması hedeflenerek Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı (ASPB) bünyesinde bulunan Kadının Statüsü Genel Müdürlüğü koordinasyonunda "Kadına Yönelik Şiddetle Mücadele Ulusal Eylem Planı (2016-2020)" hazır bulunmaktadır. Eylem Planıyla; mevzuat düzenlemelerinin yapılması, farkındalık oluşturma ve zihniyet dönüşümü, önleyici ve koruyucu hizmet sunumu ile şiddet mağdurlarının güçlendirilmesi, sağlık hizmetlerinin düzenlenip uygulanması, kurum kuruluşlar arası politika ve işbirliğinin yapılması olmak üzere 5 yönden iyileştirmeler hedef alınmaktadır (ASPB, 2016: 42)

Eylem planı kapsamında; yerel yönetimlerce;

Kadına yönelik şiddet konularında hizmet veren bütün kurum ve kuruluşların temsilcileri ve de kamuoyuna yönelik olacak şekilde seminer, atölye çalışmaları vb. etkinlikler işbirliği içinde ayarlanması ve eğitici eğitimlerinin yapılarak, eğitici havuzunun oluşturulması,

Politika yapıcılara, hizmet sunanlara, karar vericilere ve de kamuoyuna yönelik duyarlılık kazandırmayı hedefleyen televizyon, radyo programlarıyla görsel, basılı ve işitsel materyallerin işbirliğiyle hazırlanıp yayınlaması,

Erkekleri eğitmek amaçlı farkındalık yaratmak ve de zihniyet dönüşümlü çalışmaların yürütülmesi,

Erken yaşta ve/ya da zorla evlendirmelerin önlenmesi için ülke kapsamında ve yerel seviyede çalışmaların yürütülmesi ve bu bağlamda kız çocuklarının da 12 yıl aralıksız eğitimden faydalanmalarının sağlanması, okul bırakmaların engellenmesi için destek programlarının yürütülmesi,

Şiddet Önleme ve İzleme Merkezlerini bütün illerde yaygınlaştırıp hizmet ve kapasitelerinin standardizasyonunun geliştirilmesi,

Kadın konukevlerinde verilen hizmetlerin standartlarının geliştirilmesi amacıyla çalışmalar yürütülmesi, ihtisaslaşmanın sağlanması,

Belediye Kanunu gereği nüfusu 100.000'i geçen bütün belediyeler tarafından konukevinin ya da sığınma evinin açılmasına dair çalışmaların yürütülmesi,

Şiddet mağduru tüm kadınların konukevi sonrasında desteklenmesi, izlenmesine yönelik model oluşturulması,

ALO 183 Sosyal Destek Hattı dayanaklı kadına yönelik şiddetle mücadeledeki hizmet sunumunun kapasitesinin güçlendirilmesi,

Şiddet mağduru kadınlarla birlikte birimler vasıtasıyla hizmet almakta olan şiddet mağduru, tanığı olan çocuklar için psiko-sosyal destek programlarının geliştirilmesi, uygulanması,

Kadın hizmet birimlerinden faydalanan kadınların istihdamına yönelik girişimcilik eğitimlerinden ve meslek edindirme kurslarından yararlanmalarına yönelik işbirliği çalışmalarının yürütülmesi, şartlarının yerine getirilmesine çalışılacaktır.

3.1.6. Sağlık Destek Programları

Kadınlara yönelik sağlık hizmetleri ASPB'nin yayınladığı "Kadına Yönelik Şiddetle Mücadele Ulusal Eylem Planı (2016-2020)" çerçevesinde; yerel yönetimler için; şiddete uğrayan ya da tanık çocuklarla, şiddete meyilli ya da şiddet davranışında bulunan çocuklara yönelik olarak rehabilitasyon ve özel terapi programları uygulanması vb. sorumluluklar yüklemektedir (ASPB, 2016: 70)

3.1.7. Evde Bakım Hizmeti

Kadınların da erkeklerin de toplum içinde farklı rollerinin olması, farklı konular, ekonomik ve sosyal durumdaki farklılıklar, kamu politikalarındaki ve kamu bütçesindeki kadın ve erkek üzerinde değişik sonuçlar doğurmasına sebep olmaktadır. Burada kadın ve erkeğin birbirinden değişik olmalarından ziyade, bu farklılıkların toplumda da yaygın nitelik kazanması söz konusu yapılmaktadır. Çocukların, yaşlıların veya hastaların bakımının kim tarafından üstlenildiği sorusu bu konudaki en belirgin örneklerdendir (Klatzer, 2012: 9).

3.1.8. Meslek Edindirme Kursları

Halk Eğitim Merkezleri tarafından açılan kurslardaki bitirme rakamları incelendiğinde, mesleki kursları tamamlayanların yüzde 54,2'si, sosyo-kültürel kursları tamamlayanların yüzde

53'ü ve de okuma-yazma kurslarını tamamlayanların da yüzde 67,5'i kadınlardan oluşmaktadır. Ayrıca kurslara süreklilik gösterenlerle bitirenler arasında da kadınların oranı değerlendirildiğinde, özellikle de yetişkin kadınlar açısından yaygın eğitimin önemi açık bir şekilde görülmektedir (ASPB, 2008: 30).

3.1.9 Kadın İstihdamı

İşsizlik, bölgeler arası refah düzeyi farklılıkları başta olmak üzere birçok problemi beraberinde getirmektedir (Çeviker vd, 2018). Kadınların işgücü piyasasındaki varlığı Türkiye'de 2000 yılında yüzde 49,9'dan, 2006 yılında yüzde 48'e düşmüş, yine aynı şekilde istihdam oranında da benzer düşüş görülmüştür (yüzde 46,7'den yüzde 43,2'ye). Bu rakamlardaki düşüşün önemli bir sebebiyse kadınlarda istihdam ve işgücüne katılım oranının aşırı düşüklüğüdür. 2006'da, kadınların işgücüne katılım oranı yüzde 24,9'ken istihdam oranı yüzde 22,3'tür. Buna karşılık, Avrupa Birliği ülkelerinde kadınlarda işgücüne katılım oranı yüzde 63 iken, istihdam oranı yüzde 57,2 olmuştur. Kadınların işgücüne katılmasında yasal açıdan hiçbir ayırım olmamasına karşın aile yaşamının getirdiği sorumluluklar, onları çalışma ortamlarından uzaklaştırmaktadır. Hatta bu sorumluluklar çalışma hayatında yer alabilen kadınların da işten ayrılmasına veya kariyerinde yükselebilmemesine ve sahip olduğu potansiyelini ortaya koyabilmesinde engel teşkil etmektedir. İş ile aile hayatının uzlaşması için, kadınların özel yaşamlarındaki yükümlülüklerini eşleriyle paylaşabilmesinin ve devlet desteğinin büyük bir önemi vardır (ASPB, 2008: 35)

2006'da, kayıt dışı istihdam toplamda % 48,5 iken, erkeklerde % 42,3 ve kadınlarda ise % 66 olarak belirlenmiştir. Bu oranlar, kentsel kesimde kırsal kesime göre daha da düşüktür. İstihdamın büyük çoğunluğunun kayıt dışı bulunduğu (2006'da bu sektörde çalışanlardan yüzde 87,4'ünün kayıt dışı olması gibi.) tarım sektörü dışında, kayıt dışı istihdamın yine yaygın olduğu diğer alanlar; lokantacılık, inşaat, otelcilik, perakende ticaret ve iletişim/ulaşımdır. Ayrıca, kayıt dışındaki işçilerin üçte birinin imalat sektörünün istihdam ettiği saptanmıştır. 2006 yılında da, istihdam kapsamında olan kadınlarından üçte ikisinin kayıt dışı çalışan kapsamında olduğu belirtilmiştir. Tarım sektörlerindeki ücretsiz aile işçileri dışında, kadınlar ev içi işçi, bebek bakıcısı isimleri altında çalışmakta, giyim, tekstil, gıda üretimi, ev ortamında dikiş, örgü işleriyle gelir sağlamak ve de ambalajlama alanlarında görev alabilmektedirler. Kadınların büyük oranda kayıt dışı işler yapması Türkiye'de sendikalı olan kadın işçi sayısını da düşüren önemli bir nedendir. 2008 yılının Ocak ayı itibari ile işçi vasfıyla çalışanların toplam sendikalaşma oranının yüzde 58,7 olduğu gözlemlenmiştir. Türkiye'de kadınlardaki kamu görevlileri, işçi sendikalarına üyelik yüzde 10-12 oranlarında değişim göstermektedir. Kayıt dışı istihdam ile sendikal örgütlülük birbirleriyle çok yakından ilgilidir. Sendikal örgütlenme ve de toplu pazarlık sistemleri kayıt dışı istihdamla mücadele sırasında en önemli unsurlardan biri olarak karşımıza çıkar. Kadınların bu sendikasızlık statüsünü aşabilmeleri için ayrıca sendikalara da önemli görevler kalmaktadır (ASPB, 2008: 37).

3.2. Son Dönemde Kadınlara Yönelik Yapılan Hukuki Düzenlemeler

Türk kadınının haklarına yönelik ciddi adımlar Cumhuriyet'in ilanı ile Mustafa Kemal Atatürk tarafından yapılan reformlar ile başlamıştır. Ancak 20. yüzyıl boyunca cinsiyet eşitsizliğinin ortadan kaldırılması ve kadına ilave haklar tanınması konusunda Türkiye'nin

geride kaldığı görülmektedir. Bu konuda son dönemde önemli adımlar atılmış ve devletin yönetim kademesi ve STK'lar tarafından çeşitli hukuksal düzenlemeler yapılmıştır.

3.2.1. Anayasada Yapılan Değişiklikler

Türkiye'de 7 Mayıs 2004 tarihinde Anayasanın 10. ve 90. maddelerinde değişiklik yapılması ile kadın ve erkek eşitliği ilkesi güçlenmiştir (Narin, 2008: 77)

Anayasanın 10. maddesine; "Kadınlar ve erkekler eşit haklara sahiptir. Devlet bu eşitliğin hayata gelmesini sağlamakla yükümlüdür." hükmü ilave edilirken, 90. maddesineyse; "Usulüne göre yürürlüğe konulmuş temel hak ve özgürlüklere ilişkin milletlerarası anlaşmalarla ulusal kanunların aynı konudaki farklı hükümler içermesi durumunda çıkabilecek ihtilaflarda milletlerarası anlaşma hükümleri esas alınır" şeklinde genişletilmiştir.

3.2.2. 5237 Sayılı Yeni Türk Ceza Kanunu

1926 yılından 2004 yılına kadar yürürlükte kalan TCK cinsel suçlara bakışı itibari ile kadın bedenini erkeklerin malı şeklinde değerlendirmekte, kadınlara yönelik gerçekleşen cinsel suçlar da, ailenin namusuna yapılan bir suç gibi görülmekteydi. Kadının cinselliği toplumca kontrol edilmesi gerekli olan bir tehdit olarak ele alınmaktaydı. Tecavüz bir namus meselesi şeklinde algılanmaktaydı ve bu durum evlilik içi tecavüzlerin suç olarak kabul edilmesine engel teşkil ediyordu. Zorla olmasına rağmen evlilik dâhilinde gerçekleşmesi kadın için bir namus sorunu olarak görülmemekteydi. Ayrıca tecavüzcünün mağdur kadın ile evlenmesi -sözde kadına namusunun iade edilmesi- şeklinde sayılmakta ve tecavüzcü cezadan kurtulmaktaydı. Tüm bunların daha kötüsü, kadına birden fazla erkek tarafından yapılan tecavüz olayında ise bu erkeklerden birisinin kadın ile evlenmesi halinde, diğer erkeklere karşı yöneltilen suçların da kalkmasına cevaz vermekteydi. Yasada bekâr kadın evli kadına göre daha az değerli konumdaydı. Bekâr olmayan kadının kaçırılmasında, asıl mağdur, kaçırılan kadının kocası şeklinde algılanırcasına en az 7 yıl ceza getirmekteydi. Söz konusu durumlara ilişkin maddeler 1 Haziran 2005 itibariyle yürürlükte olan Yeni TCK'da değerlendirilmiş, kadına karşı şiddetin önlenmesi ve cinsiyet eşitliğinin korunması yönünde çağdaş düzenlemeler getirilmiştir (TCK Kadın Platformu, 2005: 40).

3.2.3. Aile Mahkemeleri

Son dönemde yürürlükte olan ve kadınlar için büyük fayda sağlayan kanunlardan bir diğeri de; Aile Mahkemelerinin Kuruluş, Görev ve Yargılama Usullerine Dair Kanun'dur. 9 Ocak 2003'de kabul edilip yürürlüğe girmiş olan bu kanunla Aile Hukuku'ndan doğan dava ve de işler Aile Mahkemelerince yürütülmektedir (4787 Sayılı Kanun, 2003)

3.2.4. Ailenin Korunması Kanunu

Ülkemizde kadına yönelik şiddetle mücadele noktasında yapılan en son yenilik 4320 sayılı Ailenin Korunmasına Dair Kanunun uygulanması sırasındaki aksaklıkların giderilmesi amaçlı Kadının Statüsü Genel Müdürlüğü'nün rehberliğinde ilgili kamu kurum, kuruluş ve sivil toplum örgütlerindeki hukukçu temsilcilerle değişiklik tasarı taslağının oluşturulmasıdır. Bu değişiklik taslağı TBMM Genel Kurulu tarafından kabul edilip, 4 Mayıs 2007 tarihinde de yürürlüğe girmiş bulunmaktadır (4320 Sayılı Kanun, 1998)

3.2.5. İş Kanunu İle İlgili Düzenlemeler

İş Kanununda; işverenin biyolojik yada işin niteliğiyle ilgili sebeplerden kaynaklanmadıkça, bir kadın işçiye, iş sözleşmesi yapılırken, koşullarının oluşturulması, uygulanması ve sona erdirilmesi aşamalarında, cinsiyet ya da gebelik nedeni ile doğrudan ya da dolaylı farklı bir işlem yapılamayacağı, aynı ya da eşit değerdeki bir iş için cinsiyeti sebebiyle daha düşük bir ücret kararlaştırılmayacağı, cinsiyetin, medeni halin ve aile yükümlülüklerinin, hamilelik ve de doğumun iş akdinin feshinde geçerli, yeterli bir sebep oluşturamayacağı vb. hükümlere yer verilmiştir.

Tasarı çerçevesinde; kadın işçi ile memurların doğum için izin sürelerinin doğum öncesi sekiz, doğum sonra sekiz hafta olarak toplamda 16 haftaya çıkarılması kesinleşmiştir. Çoğul gebelik durumunda da doğum öncesi çalıştırılmayacak sekiz haftalık izne iki hafta daha eklenebilmektedir. Annenin, sağlık durumunun uygun olduğu hallerdeyse ve doktorun da onayıyla anne isterse doğum öncesindeki üç haftaya kadar da işyerinde çalışabilecektir. Bu durumda, anne işçinin çalıştığı haftalar doğum sonrası izne eklenebilecektir. Anne işçilerin çocuğa bakabilmeleri amacıyla doğum sonrası izinlerin ihtiyaç duyulduğu takdirde 13 haftaya kadar uzamasına imkân sunulmuştur. Hamilelik sırasında kadın işçi rutin kontroller için izin alabilecek, hekim raporuyla gerekli görülürse hamilelik süresince sağlığına uyan daha hafif işte, ücreti azaltılmaksızın çalışabilecektir (1/510 Sayılı Kanun Tasarısı, 2005)

4.SONUÇ

Son dönemde Türkiye’de meydana gelen aile içi ve dışı kadına şiddet olaylarına, bilgi çağının da sağladığı imkânlar vasıtasıyla, toplum ve kamuoyu tarafından çok hızlı reaksiyonlar gösterilmekte, kadın hakları konusu yönetim kademelerinin öncelikli konuları arasında her zaman tazeliğini korumaktadır.

Son dönemde özellikle başta belediyeler olmak üzere sivil toplum örgütleri ve diğer kuruluşlar tarafından kadın istihdamının artırılması, kız çocukların okullaşma oranını arttırmaya yönelik eğitim faaliyetleri, kadın sosyal dayanışma ve yardımlaşma faaliyetleri, kadına şiddet ile mücadele planları gibi kadın haklarına yönelik politikalara ağırlık verildiği, ayrıca cinsiyet eşitsizliğinin ortadan kaldırılması, kadının iş hayatına kazandırılması ve kadına ilave haklar tanınması konusunda yapılan hukuki düzenlemelerin aratarak devam ettiği görülmektedir.

Tüm dünyada bir ayrımcılık ve insan hakları ihlali olarak varlığını devam ettiren kadına yönelik şiddet küresel düzeyde bir sorun olarak tüm dünya devletlerinin çözüm bekleyen problem sahaları arasında yer almaktadır. Aynı şekilde ülkemizde de hükümetlerin öncelikli problem sahaları arasında yer bulan bu sorun, yerel düzeyde hizmetler sunan yerel yönetimler tarafından geliştirilecek politikalar ile aşılmaya çalışılmaktadır.

KAYNAKLAR

- Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı. (2008). Çocuk Esirgeme Kurumu Genel Müdürlüğü. 30,31,35,37.
- Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı. (2016). Düzenlilik Denetim Raporu. 23,24,42,70.
- Akın, A. & Demirel, S. (2003). Toplumsal cinsiyet kavramı ve sağlığa etkileri. CÜ Tıp Fakültesi Dergisi, 25(4), 73-82.
- Alkan, A. (2005). Yerel yönetimler ve cinsiyet: kadınların kentte görünmez varlığı: Ankara araştırması. Dipnot Yayınları.
- Anıl, E. (2001). Pekin+ 5: Birleşmiş Milletler 'de Kadının İnsan Hakları ve Türkiye'nin Taahhütleri.
- Atasoy, V. (1992). Türkiye'de mahallî idarelerin yapısı ve yeniden düzenlenmesi. Türk Dünyası Araştırmaları Vakfı.
- Aydın, M. (2009). Sosyal Politikalar ve Yerel Yönetimler. Yedirenk Yayınları, İstanbul.
- Çeviker, A., Mumcu, H. E., Şekeroğlu, M. Ö., & Bayrak, M. (2018). UNICEF'e Göre Türkiye'de Dezavantajlı Kabul Edilen Grupların Sportif Etkinliklerle Sosyal Uyumun Sağlanması. Siirt Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, 6(12), 221-238.
- Doğan, M. (2013). Yerel Yönetimlerde Halkın Yönetime Katılımı.
- Ersanlı, B. & Mazlum, İ. (2009). Her Zaman, Her Yerde Siyaset. Ka-der Yayınları, İstanbul.
- Eryılmaz, B. (2007). Kamu Yönetimi, Nobel Yayınları, İstanbul.
- Gözübüyük, Ş. & Tan, T. (2010). İdare Hukuku, Genel Esaslar, 7. B., Ankara.
- <http://www.mfa.gov.tr/yerel-gundem-21.tr.mfa>, Erişim Tarihi: 14.5.2018.
- Ka-der (2008-2010). Faaliyet raporu. Sayfa, 77
- Karabulut, H. (2009). Yerel Demokrasilerde Kent Konseylerinin Rolü: Bursa Kent Konseyi Örneği, Kocaeli.
- Klatzer, E. (2012), Yerel Yönetimlerde Toplumsal Cinsiyet Eşitliği ve Bütçeleme Kılavuzu, TESEV Yayınları.
- Metin, O. (2011). Sosyal Politika Açısından AKP Dönemi: Sosyal Yardım Alanında Yaşananlar. Çalışma ve Toplum, 1(28), 179-200.
- Ortaylı, I. (1985). Tanzimat'tan Cumhuriyete Yerel Yönetim Geleneği. Hil Yayın.
- Öztürk, M. Y. (2012). Ataerki: Bir Kavramın Yeniden İnşası "Eski" Ataerki'den Ataerki Kapitalizme. Eğitim Bilim Toplum, 10(38), 72-115.
- Sağlık, Aile, Çalışma ve Sosyal İşler Komisyonu, Devlet Memurları Kanunu ve İş Kanununda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı, (1/510), 14.1.2005.
- Siyasette Kadın Temsili Araştırması, 2011. İstanbul: KA-DER.

- Şahin, F. (2011). Kadınların siyasal katılımları çerçevesinde kadın meclislerinin yerel siyasetteki etkinlikleri ve üye profilleri. TC Başbakanlık Kadının Statüsü Genel Müdürlüğü,(Uzmanlık Tezi), Ankara.
- T.C. Resmi Gazete, Aile Mahkemelerinin Kuruluş, Görev ve Yargılama Usullerine Dair Kanun, (4787 S.K.), 10.8.2003, 25195.
- T.C. Resmi Gazete, Ailenin Korunmasına Dair Kanun, (4320 S.K.), 17.1.1998, 23233.
- Türk Ceza Kanunu Kadınlara Neler Getiriyor? 2005. Ankara: TCK Kadın Platformu.
- Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK). Yetişkin Okuryazarlık Oranları (1997-2006) (TÜİK, 2018).
- Yayla, Y. (1982). Anayasalarımızda Yerel Yönetim İlkeleri. İÜ SBF Yayınları, İstanbul.
- World Economic Forum. (2015). The Global GenderGap Report. World Economic Forum, Geneva, Switzerland.